

[Indenrigsministeren]

giver mulighed for at løse de kommunale opgaver på en forsvarlig måde, og f.eks. fastslår aftalen, som det har været fremført af flere af ordførerne, at rammerne for amtskommunerne vil give mulighed for at reducere ventelisterne på sygehuse væsentligt.

Et vigtigt punkt i forhandlingerne var det, som hedder »de modgående foranstaltninger«, som foreslås gennemført, hvis rammerne for den kommunale økonomi overskrides. Regeringen har jo ikke foreslået denne bestemmelse for bestemmelsens skyld, men vi mener, at der skal være den sikkerhed for rammernes overholdelse, som vi kan opnå ved allerede nu at fastlægge vilkårene. Vi mener, at kommunerne har krav på at vide, hvad der sker, hvis henstillingen brydes. Dermed får de mulighed for at planlægge økonomien, og det var vigtigt for regeringen at skabe den størst mulige sikkerhed for, at det ikke skal blive nødvendigt at gribe ind i lagte budgetter. Nu ved alle, hvor meget der samfundsøkonomisk er råd til; der er ikke noget skjult for kommunerne. Jeg tror egentlig, at der er ganske stor accept af disse synspunkter ude i kommunerne.

Den beskrivelse, hr. Stavad gav af kommunernes situation og den mishandling, de efter hans opfattelse havde været genstand for, må stå for hr. Stavads egen regning. Jeg tror ikke, det er et billede, som han normalt vil kunne finde væsentlig tilslutning til. Det var, som om det ærgrede hr. Stavad en lille smule, at der her var tilvejebragt et forhandlingsresultat med kommunerne, sådan at vi har et godt og roligt grundlag at arbejde på ikke alene næste år, men også næste år igen, at det billede, han nu har bygget op, og som man i agitationen har forsøgt at nagle fast i bevidstheden hos befolkningen, nu står i skærende kontrast til den situation, som dette forslag er udtryk for. Jeg tror i virkeligheden, at den beskrivelse, som hr. Stavad og enkelte andre ordførere gav af vilkårene for den kommunale økonomi, i lyset af ikke mindst dette forslag og den forståelse, som er mellem de kommunale organisationer og regeringen, er beskrivelsen af en politisk debat, som vi måske har hørt for sidste gang i meget lang tid.

Hvad angår spørgsmålet om København, som hr. Stavad var inde på, skal jeg medgive, at København har særlige forhold, men hr. Stavad må også være opmærksom på, at Kø-

benhavn måske nok ikke har den økonomiske udvikling, som mange andre kommuner og amtskommuner har, men til gengæld heller ikke har de vanskeligheder i forhold til rammeproblemet, som har været det centrale for de øvrige kommuner.

Nu har hr. Stavad betonet, hvor vanskeligt et forslag som dette er at gennemskue, og jeg skal da gerne medgive, at det er ikke det enkleste at vurdere tekster som dem, der her er foreslået, men det har det nu aldrig været, når der var tale om kommunale udligningslove og finansieringsordninger. Jeg har en klar erindring præcis som hr. Niels Helveg Petersen og faktisk endnu længere tilbage om, hvordan forslag af denne art i tidens løb har set ud, og også derigennem en forståelse for de arbejdsvilkår, som folkettinget har i forbindelse med det. Jeg skal naturligvis bidrage, hvad jeg kan til at belyse disse ting på en overskuelig måde. Jeg er meget vel klar over, at det kan være en opgave.

Men hr. Stavad må nu ikke undervurdere sig selv. Med den indsigt, hr. Stavad har, og de evner, han i andre henseender har vist til at sætte sig ind i kompliceret lovgivning, er jeg helt overbevist om, at hr. Stavad, når vi mødes igen i løbet af en uges tid ved anden behandling, vil erkende, at han er helt med igen og har fået den gennemgående viden om disse ting, som han søger, og som vi naturligvis behøver for også at kunne få en rigtig stillingtagen fra socialdemokratiet.

Fru Karen Højte Jensen var inde på, at bloktilskuddene først ændres med virkning fra 1. januar 1988, og betonedes, at det ville være vanskeligt, hvis man skulle gøre det allerede for indeværende år. Det er jeg ganske enig i. Det ville være blevet ekstra kompliceret og ville have givet hr. Stavad yderligere vanskeligheder ud over dem, han registrerer, hvis vi i 1987 også skulle have haft omlægningen af bloktilskuddene. Jeg vil som et enkelt eksempel på de koordinationsproblemer, som i så fald ville være blevet større, nævne samspillet med skattereformen og herunder dens virkning for den kommunale økonomi. Disse spørgsmål måtte i så fald have været med allerede nu og have været vurderet i enkeltheder, for at man kunne tage stilling til det. Det er derfor en lettelse for os alle, at vi har kunnet opnå forståelse for, at finansieringsreformens starttidspunkt er 1. januar 1988 og ikke 1987.